

Слънцето на връждъ
Пръска благодать,
Всѣкой полски цвѣтъ
Пуща ароматъ.

Всѣкой горски връхъ
Омилно се смѣй;
Всѣки славѣй — първъ;
Всѣка птичка пѣй.

И трѣвистий къртъ,
И цвѣтистий друмъ,
И зефирътъ легкъ,
И рѣчния шумъ,

И чудния гледъ
На безкрайний миръ,
И всичко на връждъ
Е в' безкраенъ пиръ.

Буди се буди,
Дѣтенце отъ сънь,
Ставай и се взри
Що е навънъ!

Цанко.

БЕЗЪ УЧЕНИЕ.

динъ пжтъ Славчо отишелъ у дѣдови си на гости. Дѣдо му билъ рисувачъ. Той видѣлъ какъ дѣдо му държи четката въ ржка и рисува въ на платно една картина.

Славчо си казалъ на ума — „да бждж рисувачъ не е много трудно! Чакай и азъ да се опитамъ . . . Ето какво: азъ ще нарисувамъ дѣдовото кученце“.